

KVAZ

Jeden zlý polda.
Jeden mrtvý polda.
A jeden týden na záchranu světa.

SERGEJ LUKJANĚNKO

Kvazi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.tridistri.cz
www.firma.kosmas.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Sergej Lukjaněnko

Kvazi – e-kniha

Copyright © Triton, 2018

Copyright © Argo, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ARGO
TRITON

Sergej Lukjaněnko
KVAZI

KBAZI

Copyright © Sergey Lukianenko 2016
Translation © Konstantin Šindelář, 2018
Cover photo © Fotokita/Bigstock.com
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2018
© Argo, 2018

ISBN 978-80-755-3589-4 (tištěná kniha – Juhaňák Stanislav – Triton)

ISBN 978-80-257-2633-4 (tištěná kniha – Argo)

ISBN 978-80-755-3627-3 (ePDF)

ISBN 978-80-755-3628-0 (ePUB)

ISBN 978-80-755-3629-7 (Mobi)

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz

SERGEJ LUKJANĚNKO

SERGEJ LUKJANĚŇKO

STANISLAV JUHAŇÁK - TRITON
ARGO

Kapitola první

Vojna a příměří

Byl to příjemný dvůr, čistý a dobře udržovaný. Nové dětské hřiště s travním kobercem pod skluzavkami a houpačkami, záhony se spoustou květů, okrasné jezírko, lavičky pod starými zelenajícími se stromy a v rohu dokonce prostor pro kuřáky – plastová budka, chráněná ze tří stran před větrem. Je možné, že obyvatelé domu vážně chodí sem, místo toho, aby kouřili na balkonech nebo na krytém zápraží? A dokonce i v zimě? Tak tomu se mi tedy opravdu nechce věřit!

Soudě podle všeho ale museli dům s takovým dvorem obývat samí dobří a veselí lidé. Na hřišti s houpačkami by měla povykovat děcka, na lavičkách by měli sedět stařečkové a stařenky a probírat své stařečkovské a stařenkovské záležitosti a uprostřed dvora by měla sedět tlustá zrzavá kočka a vylizovat si srst.

No dobrá, tak nemusí být zrovna zrzavá. Ať si je klidně černá.

„Byl to takový ošklivý zvuk,“ řekla správkyňě domu.

„Ošklivý, to znamená co?“ zajímal jsem se. „Ué-ué-éé?“

Správkyně se zachvěla. Byla to robustní, podsaditá žena, která nevypadala, že by měla sklony k hysterickým záchvatům. Ostatně, už jí muselo být hodně přes padesát a působila dojmem, že má ledasco za sebou.

„Ne, až tak ošklivý ne,“ řekla. „Bum!“

„Bum?“ Upřel jsem na ni ironický pohled.

Správkyně nafoukla tváře a vydechla:

„Pif!“

Skutečně to vzdáleně připomínalo zvuk výstřelu.

„Odkud to zaznělo?“ zeptal jsem se.

„Z okna.“ Správkyně ukázala nahoru, na balkon ve druhém patře. Balkonové dveře byly pootevřené. „Byla jsem tady u zdi a...“ Zaváhala.

„Kouřila jste,“ přikývl jsem.

„Nesmíme se moc vzdalovat od domu,“ začala se ospravedlňovat správkyňě. „Stála jsem tady, všude byl klid, a pak najednou: ‚Pif!‘ Šla jsem nahoru. Ozvalo se to z profesorova bytu...“

Když to říkala, tvář se jí mírně zachvěla. Pochyboval jsem ale, že by skrývala nějaký zločin. Mohlo se jednat o něco milostného, ale na druhou stranu, proč by si měl „profesor“ něco začínat s někým tak starým a nehezkým? Taky v tom mohla být nevraživost. Vůči profesorovi? Ne... Ale musí to s ním mít nějakou souvislost...

No nic, tohle nechme na později.

„Neotevírá?“

Správkyně zavrtěla hlavou. „Neotevírá! Ale do práce neshel. Jeho žena... Ta odešla hned ráno, ale on zůstal.“

Aha. No jistě. Takže ona nemá ráda profesorovu manželku. Což, to se stává.

„Jeho žena odešla ještě před ‚bum-pif‘?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ řekla správkyňě s neskrývanou lítostí v hlase.

„A kdo tam s ním tedy zůstal?“

„Nikdo.“

Pracovní verze událostí se už pomalu začínala rýsovat. A nebyla moc pěkná.

„Tak tedy... Podezřelý zvuk jste uslyšela...“ Podíval jsem se na hodinky. „Před čtyřiceti sedmi minutami.“

„To je hodně,“ povzdechla si správkyňě.

„Jmenuje se Viktor Aristarchovič?“ ujistil jsem se.

„Viktor Aristarchovič.“ Správkyně přikývla. Ve tváři se jí teď zračil nefalšovaný smutek. „Byl číslo dvacet čtyři.“

Správkyně už zřejmě měla na to, co se přihodilo, jasný názor. A já byl zvyklý názorům žen, které ještě jezdily do lesů sbírat houby a bobule, důvěřovat.

„Zůstaňte dole,“ řekl jsem. „A kdyby něco... volejte mým kolegům.“

Přikývla a zeptala se: „A nemám třeba zavolat domovníka?“

„Zavolejte,“ dovolil jsem jí, načež jsem vešel do domu a začal stoupat po schodech. Patra jsou tu nízká, takže si vystačím i bez výtahu, a aspoň cestou zkontroluju situaci.

Dům zevnitř vypadal stejně hezky jako zvenčí. Všude čisto, na okenních parapetech květiny, žádné nedopalky a graffiti na stěnách. Bydlí tu samí slušní lidé s dobře vychovanými dětmi... I když ne, tady je jeden nápis, sice přetřený bílou barvou, ale na zdi pořád dobře viditelný: „HNUZNÝ KVAJZLI!“

S obsahem sdělení sice souhlasím, ale stejně by se po stěnách čmárat nemělo.

Dveře bytu číslo dvacet čtyři byly také pěkné. Samozřejmě kovové, ale zvenčí obložené dřevem. Se dvěma zámky. A kukátkem. Všechno, jak se sluší a patří.

Upřímně řečeno jsem už měl dost informací na to, abych zavolač čistící čet. Ale to, co by se stalo po jejím příjezdu, se mi nezamlouvalo.

Odepnul jsem si od opasku vysílačku a stiskl tlačítko.

„Tady komisař Denis Simonov, smrtelné případy. Nacházím se na adrese: Poslední ulička, dům číslo dva, byt dvacet čtyři. Zdá se, že se zevnitř ozývá slabé sténání a volání o pomoc!“ oznámil jsem hlasitě. „Podnikám kroky nezbytné pro vniknutí do bytu.“

A než se dispečer vzpamatoval a stačil něco říct, znovu jsem si připevnil vysílačku k opasku a vytáhl pistoli.

Není nic hloupějšího než se pokoušet prostřelit zámek. Dveře se mohou zaklínit tak, že už s nimi nepohne vůbec nic. Nebo se vám kulka odrazí rovnou do hlavy. Ale na vybranou... na vybranou já teď prostě...

Vteřinku jsem se pozorně díval na dveře a pak jsem do nich šťouchl hlavní.

Plynule se otevřely. Vůbec nebyly zamčené, jen pečlivě přivřené.

Měl jsem štěstí. Musel to být opravdu inteligentní člověk, tenhle Viktor Aristarchovič. Nechat dveře otevřené, když se chystáte zastřelit, je opravdu, ale opravdu kultivované.

„Viktore Aristarchoviči!“ zavolač jsem pro jistotu do šerého bytu. „Bylo otevřeno! Mohu dál?“

Ticho.

Ano, správkyně domu zřejmě slyšela dobře a moje domněnka byla správná.

S pistolí v napřažené ruce jsem vstoupil do bytu. Nalevo... Napravo... V předsíni čisto. Vlastně tu opravdu bylo hodně čisto – všechno uklizené, každá věc na svém místě. Buďto je profesorova manželka skutečně pořádkumilovná, anebo si platí dobrou hospodyni. Osobně sázím na druhou variantu.

V předsíni bylo hned několik dveří.

Za jedněmi se nacházela toaleta. Čisto.

Za dalšími chodbička, vedoucí do kuchyně. Taky čisto – jen zápach připálené kávy ve vzduchu. Elektrický sporák byl kvalitní a vypnul se sám, ale konvice na kávu ztmavla a její plastové držadlo se částečně roztavilo.

No, tím tedy odpadají i poslední pochybnosti.

Z kuchyně vedly další dveře – do obývacího pokoje. Opatrně jsem tam nakoukl. V místnosti se zataženými závěsy vládlo přítomí.

Ale i tady bylo čisto.

Vyrazil jsem napříč obývacím pokojem. Cestou jsem se neustále otáčel doprava doleva a pečlivě naslouchal. V televizi běžel zpravodajský kanál s vypnutým zvukem. Dveře na chodbu, další toaleta (čisto), dveře do ložnice – čisto. Malý pokojík se dveřmi do předsíně a ještě dvěma dalšími. To je mi tedy ale důmyslný půdorys, pomyslel jsem si. Dalo by se tu z fleku hrát na schovávanou. Takové byty nesnáším.

Dveře... Další ložnice. Dětská? Ale ne – ložnice dospělého. Takže manželé tedy spali v oddělených ložnicích? Aristokrati jedni...

A úplně poslední dveře...

Ještě jsem je ani neotevřel a už jsem pocítil ten zápach – slabý zápach střelného prachu, krve a ještě něčeho ostře kořenitého. Byl to zápach, který jsem znal opravdu důvěrně.

Přehodil jsem si pistolí do levé ruky a pravačkou jsem vytáhl z pochvy mačetu. Pak jsem dveře kopnutím otevřel.

Bylo tu o něco světleji, zato krev a sračky smrděly přímo příšerně.

Profesor Viktor Aristarchovič stál u otevřených dveří na balkon a vedle něho leželo na podlaze velké překocené křeslo. On sám se mírně kymácel a pocukával hlavou, skloněnou na stranu. Je to tak vždycky – všichni na začátku nedokážou udržet hlavu, což mě, abych se přiznal, přímo děsně irituje. Profesor měl na sobě hodně obyčejné domácí oblečení – staré pomačkané tepláky a modrou kostkovanou košili, na zádech potrhanou a ztmavlou krví. Když jsem vstoupil do místnosti, začal se ke mně pomalu otáčet.

„Proč ses střelil do srdce, ty tůnto?“ řekl jsem a vykročil k němu. „Měl sis mířit na kebuli. Nemusel by ses trápit a mně by ubylo práce.“

Profesor mi samozřejmě neodpověděl. Vlastně těžko říct, jestli se vážně trápil – v jeho nehybné, našedlé tváři se nezračily žádné emoce. No, samozřejmě kromě hladu. Zaostřil na mě pohled hluboko zapadlých kalných očí a lačně vyocenil zakrvácené zuby. Z nějakého důvodu jsem si Viktora Aristarchoviče představoval jako staršího pána, ale on ve skutečnosti umřel docela mladý – nebylo mu víc než čtyřicet. Když mě profesor uviděl, tlumeně zaúpěl: „Ué-é-éú,“ a pokusil se projít rovnou skrz stůl. Ten byl ale pevný, masivní, s deskou potaženou kůží a těžkými skříňkami po stranách. To se ví, že profesor projít nedokázal, ale pořád se o to úporně snažil – přešlapoval na místě a natahoval ke mně ruce.

Na začátku jsou tupí jako polena.

„No, nedá se nic dělat. Zaútočil jsi na mě a já byl nucen se bránit,“ oznámil jsem mu a zvedl pistoli. Něco mě ale znepokojovalo. Něco tady bylo špatně...

„Úúúú-ééé!“ zavyl profesor tesklivě, jako by snad jeho mrtvý mozek dokázal pochopit, že se blíží skutečná a definitivní smrt. Zakrvácená ústa se otevřela ještě šířeji.

Zakrvácená!

Prudce jsem se otočil doleva a přitom přemýšlel, co se mi teď asi zaboří do těla – prsty anebo zuby.

Ale zatím bylo všechno v pořádku.

Ten druhý byl skutečně tady. Ožvýkaný, potrhaný a zkrvavený třicátník – můj vrstevník. Hrdlo měl prokousnuté,

košili rozervanou a pořádný kus břicha mu chyběl. Muž se převáloval v kaluži tmavé krve, kopal nohama, přejížděl rukama po kluzkých parketách a upřeně na mě zíral. Pak se jeho ústa s děsivou nevyhnutelností otevřela a muž zavyl:

„Eú-eú-ué!“

Zdá se, že jsem vstoupil v pravou chvíli. Zatím se ještě teprve snažil zvednout. Tak co se tu vlastně přihodilo? Profesor nebyl sám... Výstřel ho zasáhl do srdce... A támhle se na podlaze válí pistole, celá od krve.

To fakt nedává smysl.

Vrah zastřelil profesora a pak si počkal, až povstane a zahryzne ho?

I když mám pocit, že jsme už něco takového snad dokonce řešili. Zločin z vášně...

„Tak teď už tím spíš žádný cavyky,“ řekl jsem profesorovi a přistoupil ke stolu. Viktor Aristarchovič sebou zazmítal, dal jednu ruku dolů a začal škrábat nehty na desku stolu, jako by se ke mně snažil přitáhnout.

Rozmáchl jsem se a jedinou ranou mačety jsem mu usekl hlavu.

Otočil jsem se a zamířil k muži, kterému se už mezitím podařilo zvednout na všechny čtyři. Upřímně řečeno, je to fakt pohodlná poloha. Pro mě.

„Ú-úé?“ zaskučel muž.

Přimhouřil jsem oko a jediným seknutím utal hlavu i jemu.

Tot vše.

Svět je zase o něco čistší.

Tedy, kromě téhle pracovny. Fakt nezávidím tomu, kdo ji bude uklízet. Aspoň že tady nejsou žádné koberce.

Schoval jsem pistoli a znovu vzal do ruky vysílačku – však už mi taky dobré dvě minuty vibrovala u pasu.

A vtom jsem za svými zády uslyšel šramot.

To tady jako byli dokonce tři?

Byl jsem samým překvapením jako zabrzděný, a tak jsem se otočil pomalu a nespěšně.

V balkonových dveřích stál statný muž středního věku v pomačkaném staromódním obleku a prohlížel si moje

dílo. Zpočátku – když jsem se na něho díval proti světlu – jsem ho považoval za člověka.

Pak jsem si ale všiml šedomodré kůže.

Byl to kvazi. Byl to zkurvený kvazi!

Okamžik jsme se na sebe dívali.

A pak se všechno začalo dít hrozně rychle, jak už to v takových případech bývá.

Upustil jsem vysílačku a popadl pažbu pistole. Kvazi přiskočil stůl, jednou rukou mi sevřel zápěstí pravačky, v níž jsem držel mačetu, a druhou mě uchopil za levé zápěstí, aby mi znemožnil vytáhnout pistoli. Mlčky jsme spolu zápolili. Byl silný, jak už jeho plemeno bývá, ale já byl příliš našťvaný a vyděšený, než abych povolil.

Hlavou jsem ho vši silou udeřil do tváře a zároveň jsem ho kolenem nakopl mezi nohy. Kvazi ucouvl, zlomek vteřiny váhal a pak se vrhl k balkonovým dveřím. Instinktivně jsem zaklekl a dvakrát vystřelil za ním, ale už ve chvíli, kdy jsem mačkal spoušť, mi bylo jasné, že ho v té rychlosti netrefím.

Kvazi se neotočil, přehoupl se přes zábradlí a spadl dolů.

Když jsem se vyřítíl na balkon, kvazi zrovna vybíhal ze dvora. Jeho statná postava se jen mihla a hned zmizela za rohem vedlejšího domu.

Měl jsem dost rozumu, abych už po něm nestřílel. A taky abych za ním neskákal. Nejsem kvazi a desetimetrová výška pro mě není žádná legrace...

Podíval jsem se dolů, jestli je tam správkyně. Ale před krytým zápražím nikdo nestál.

Zatraceně! „Soudruhu komisaři!“ ozvalo se od dveří bytu. „Soudruhu komisaři, jste v pořádku?“

„Nejsem soudruh!“ opáčil jsem a schoval pistoli do pouzdra. „Ale v pořádku jsem.“

Vrátil jsem se na místo, odkud jsem střílel na kvazi, a v duchu odhadl úhel. Vypadalo to, že kulky letěly kamsi vysoko nahoru, a ne do oken sousedních domů. Díkybohu za moje policejní reflexy a nízkou zástavbu v centru.

„Viktore Aristarchoviči...“ vzlykla tesklivě správkyně, když stanula ve dveřích pracovny. „Ach, Viktore Aristarchoviči, jak jste jen mohl! Proč jen jste...“

Střelil jsem po ní pohledem a dospěl k závěru, že to myslí naprosto upřímně. Za jejími zády přešlapoval domovník – mladý Tádžik s lopatou. Ne, s lopatou ne, opravil jsem se vzápětí. Byl to rýč, a to pořádně nabroušený. Pochvalně jsem Tádžikovi pokynul.

„Neviděla jste tohohle... druhého?“ Špičkou boty jsem šťouchl do useknuté hlavy.

„Ne!“ Správkyně rázně zavrtěla hlavou. „Ne, ne! Ten dovnitř nešel! Od chvíle, co odešla profesorova paní, jsem byla celou dobu na místě. A dovnitř nikdo nešel!“

„Určitě máte ve vstupu kameru, že ano?“ řekl jsem. „Takže se nebojte, podíváme se, co a jak...“

„Já ho viděl,“ řekl Tádžik a naprázdno polkl. Rusky mluvil čistě a bez přízvuku – ten kluk určitě vyrůstal už tady v Moskvě. „Šel přes dvůr hodně brzo ráno, zrovna když jsem vyvážel popelnice.“

Znovu jsem se podíval na správkyni.

„Směna mi začala v sedm,“ řekla spěšně. „Přes noc tady zrovna dneska nikdo nebyl, ale vstupní dveře bývají zamčené, takže snad jediné že by ho pustil někdo z nájemníků...“

„Nikdo vás z ničeho neobviňuje,“ řekl jsem. „Přijdeme tomu na kloub. A zatím opusťte místo činu, prosím.“

A teprve poté, co správkyně a domovník – s rýčem stále v pohotovosti – opustili byt, dovolil jsem si znovu zapnout vysílačku.

* * *

Náš policejní okrsek je malý. To proto, že se nachází v centru. Jistě, i tady žijí lidé a taky je tu všude okolo spousta obchodů a kanceláří. Ale s okrajovými panelákovými čtvrtěmi se to přece jen nedá srovnávat. Práce je míň a to znamená, že je tu taky míň personálu. A ti, kteří tady pracují, se navíc převážně zaobírají zloději a podvodníky.

Zato na smrtelné případy tady máme jen jednoho jediného člověka.

Mě.

„Denisi, uvědomuješ si, že jsi tady u nás jediný, kdo řeší smrtelné případy? Tak uvědomuješ si to, nebo ne?“

Podíval jsem se na šéfkou stanice a přikývl. „Ano, Amino Indrisovno. Uvědomuji.“

Pokud je šéfkou policejní stanice žena, je to zlé. A pokud je to žena z Orientu, je to naprostá hrůza. Ne snad proto, že by se žena nebo orientální žena na takové pozici nevyrovnala mužům. Kdepak, naprosto se jim vyrovná. Ale aby dokázala, že má na to, velet několika desítkám drsných chlapů, musí žena (a tím spíš orientální žena) dlouho a pečlivě dávat najevo, že i ona má koule – ocelové koule, co váží pěkných pár kilo. Jenže ve chvíli, kdy už o tom nikdo ani v nejmenším nepochybuje, má dotyčná žena tuhle svoji drsnost vrytou natolik hluboko pod kůži, že se jí nedokáže zbavit.

„Tak jak je kurva možný, kapitáne, že máš na dvacet výjezdů ke smrtelným případům třináct bezhlavých mrtvol?“

„Je to nebezpečná práce, Amino Indrisovno,“ řekl jsem, a příliš pozdě si uvědomil, že jsem jí tím jenom přihrál na smeč.

„Ach, tak nebezpečná?!“ zvolala podplukovnice Dauletidinová s podezřelým soucitem v hlase. „Ale nepovídej! Chudáčku, ty ses asi hodně bál, že ano?“

A přitom je to taková pěkná ženská. V nejlepším věku. Má manžela. A tři děti... Kdy je jenom stačila porodit? To by mě zajímalo, jestli doma taky velí ona? Anebo je doma všechno, jak se sluší a patří, a hlavní slovo má manžel?

„Amino Indrisovno, je to moje vina,“ povzdechl jsem si. „Ale považte, vůbec nic nenasvědčovalo tomu, že by... Správkyně měla podezření, že se profesor zastřelil. Já dospěl ke stejnému závěru. Při vstupu do bytu jsem dodržoval všechna bezpečnostní opatření... Profesor už povstal, jenže jakmile jsem se natáhl pro síť, další se na mě vrhl zezadu! A profesor najednou zrychlil – najedl se, a však víte, jak dovedou být rychlí, když se najedí...“

„Je mi jasné, že lžeš,“ řekla podplukovnice opovržlivě. „I když ne ve všem... O tom druhém jsi vážně neměl potu-

chy. Ale i tak jsi je mohl jenom znehybnit. O tom nepochybuju.“

Povzdechl jsem si.

„Seš fajn chlap, Denisi,“ řekla Amina Indrisovna nečekaně a já rázem strnul. „Opravdu tě nechci propustit. Ale už na tebe přišly tři stížnosti od kvazi.“

„Dvě!“ opravil jsem ji.

„Tři. Kvůli tomu basketbalistovi. Pak ohledně kluka, co ho srazilo auto. A nakonec teď – kvůli profesorovi a jeho vrahovi.“

„Kdy to sakra stihli?“ zamumlal jsem a horečně přemítal.

„Teď odpoledne, ještě ses ani nestačil vrátit na stanici.“ Šéfka se zamračila – ani ona zřejmě nepočítala s tím, že by kvazi mohli zareagovat tak rychle. „Když jsi ty povstance zkrátit o hlavu, nebyl tam poblíž ještě někdo další?“

„Nikde ani živáčka,“ opáčil jsem.

„Je to zlé. Opravdu, ale opravdu zlé,“ řekla Amina Indrisovna a začala přecházet po kanceláři sem a tam. Seděl jsem tam jako nějaký školáček a po očku ji pozoroval. „Norma definitivní úmrtnosti při zadržování povstanců činí dvacet procent. U tebe je to šedesát pět. Takže tě prostě musím propustit. V nejlepším případě – v tom nejlepším, Denisi! – bych tě mohla upíchnout k nějakému papírování. Chtěl bys?“

Mlčel jsem. Kdyby mi hodlala sdělit, že budu propuštěn nebo přeřazen, tak by si všechny tyhle řeči nechala od cesty. Pokud by už bylo o všem rozhodnuto, neztrácela by čas a rovnou by mi to oznámila.

„Další možnosti nejsou?“ zeptal jsem se, aniž bych zvedl zrak.

„Budeš pracovat ve dvojici jako na všech normálních stanicích.“

To bylo nepříjemné. Ale taky to bylo to nejmenší zlo.

„Když jinak nedáte...“ Povzdechl jsem si. „Ale pokud vím, tak teď zrovna nemáme nikoho volného. Takže s kým bych měl teda...“

„S tím si nemusíš lámat hlavu,“ odpověděla šéfka. „Kvazi naštěstí sami přišli se svým návrhem.“ Stiskla tlačítko na

malém pultu před sebou a zavelela: „Pošlete mi sem Michaila Ivanoviče.“

Dveře kanceláře se otevřely a dovnitř vstoupil... Evidentně Michail Ivanovič.

Statný muž středního věku ve starém saku s širokými klopami.

S šedomodrou kůží.

Kvazi.

Ten samý, po kterém jsem dneska ráno střílel.

Najednou jsem měl pocit, že se mi vnitřnosti proměnily v jeden velký kus ledu.

„Michaile Ivanoviči, seznamte se. Tohle je komisař Denis Simonov, náš odborník na smrtelné případy,“ řekla Amina Indrisovna. „Velice horlivý.“

„Všiml jsem si,“ řekl kvazi a podal mi ruku. „Michail Ivanovič.“

Ve tváři neměl vůbec žádné emoce. Kde by se tam taky vzaly – vždyť je to kvazi! Ani ironii, ani zlost, ani škodolibost.

„Michail Ivanovič teprve dnes dorazil zpoza Okruhu,“ pokračovala Amina Indrisovna. „Má velmi dobrá doporučení, je to... Michaile Ivanoviči, byl jste přece příslušníkem bezpečnostních složek, než jste... Chci říci v minulém... V minulosti?“

Bylo příjemné vidět, že i naše drsná šéfka může upadnout do rozpaků.

„Ve mém minulém životě jsem byl okrskářem,“ řekl Michail Ivanovič. „Okrskovým inspektorem. V malém městečku Myškino v Jaroslavské oblasti.“

Pořád tam stál s rukou nataženou mým směrem a zíral na mě.

„Denisi Igoreviči!“ zavrčela šéfka.

Zvedl jsem se a podal kvazi ruku.

„Denis Simonov, kapitán, smrtelné případy,“ řekl jsem.

A potrásl si rukou s mrtvákem, na něhož jsem dnes neúspěšně střílel.

Michailova ruka byla silná (není divu) a horká (což se rozumí samo sebou). Kvazi mají běžnou tělesnou teplotu třicet sedm celých devět. A taky jsou alespoň o polovinu, ne-li rovnou dvakrát silnější než běžný člověk.

„Jsem si jistý, že najdeme společnou řeč,“ pronesl kvazi.
„Můžete mi říkat Míšo.“

„Určitě,“ odpověděl jsem s úsměvem. „A vy mi zase můžete říkat Deny.“

Upřeně jsme se na sebe dívali, ruce pevně stisknuté.

„No, to je milé,“ řekla šéfka pochybovačně. „Tak to jsem ráda. V tom případě byste možná mohli společně uzavřít ten případ, kterému se od rána věnuje Denis? Abyste se trochu sžil s prostředím... Promiňte, Michaille Ivanoviči!“

„Nic se nestalo,“ odpověděl kvazi, aniž by se k ní otočil. „Nemám žádné předsudky vůči slovu ‚žít‘. Koneckonců, je to jen slovo. Půjďme, Deny?“

„Pojďme, Míšo!“ řekl jsem.

Kancelář naší drsné orientální šéfky jsme opustili ruku v ruce. Já se široce usmíval a Michail se na mě pozorně díval.

Na chodbě nebyla ani noha.

Vzdálili jsme se na dva kroky od dveří a zastavili se.

„Takže?“ zeptal se jednoslovně kvazi.

„Jestli se někomu třeba jenom slůvkem zmíníš...“ zašeptal jsem.

Bohužel čekal na pokračování. A tak jsem musel pokračovat:

„Tak tě pošlu, kam správně patříš, mrtvolo.“

„Mrtvého není tak snadné zabít, mladíku,“ řekl Michail Ivanovič, starý kvazi, který teprve ráno přijel do Moskvy ze Zemí mrtvých.

„Vím, jak na to,“ odfrkl jsem si.

Pokrčil rameny.

A v příštím okamžiku jsem byl najednou přitisknutý ke zdi a moje nohy se houpaly dobrého půl metru nad podlahou. Starý mrtvý okrskář mě držel jednou rukou, a to s takovou silou, že sako mé uniformy, do kterého zaryl prsty, praskalo ve švech, zatímco z mojí košile začaly odletovat knoflíky.

„Zabít kvazi, to není jako useknout hlavy nerozumným dětem, Denisi,“ řekl chladně.

Ale vlastně mi to tak jenom připadalo. Neřekl to ani chladně, ani nijak jinak. Mrtví neumí milovat a neumí nenávidět.

„Mrkni dolů!“ zachraptěl jsem.

Sklopil zrak.

Hlaveň mé pistole se mu zespoda opírala o bradu a můj prst spočíval na spoušti.

„Napotřetí už neminu,“ řekl jsem.

„Nejspíš ne,“ souhlasil kvazi.

A pustil mě.

Zřítíl jsem se na podlahu, bolestivě si narazil paty a málem se kousl do jazyka. Ale na nohou jsem se udržel. A dokonce i pistole v mojí ruce dál mířila víceméně přesně.

„Máme jen dvě možnosti,“ oznámil kvazi klidně. „První – jdu zpátky a sděluji podplukovnici Dauletidinové, čeho jsem se dnes ráno stal svědkem. Jak jsi naprosto zbytečně uťal hlavy dvěma povstancům, místo toho, abys je znehybnil a předal nám pro povznesení. Zabil jsi dva potenciálně inteligentní tvory, kapitáne.“

„To bys musel nejdřív dokázat,“ zašeptal jsem.

„Kvazi nelžou a všichni to vědí,“ řekl Michail Ivanovič. „A druhá možnost – pustíme z hlavy vzájemné předsudky a nevraživost a začneme...“

„Nový život?“ dodal jsem co možná nejíživěji.

„Chtěl jsem říct, že začneme od nuly,“ opáčil kvazi. „Ale to, co navrhuješ, pasuje stejně dobře, děkuji.“

Odmrl se.

I mně chvíli trvalo, než jsem promluvil.

„Kolik je vám let, Michaille?“

„Vážně mi můžeš říkat Míšo... Zemřel jsem v roce dva tisíce sedmnáct, to mi bylo šedesát čtyři. Povznesl jsem se hodně rychle, doslova během týdne. Budeme-li tedy vycházet z mého lidského data narození, je mi sedmdesát čtyři.“

„Takže jste jeden z úplně prvních, Michaille?“

Přikývl a mlčky čekal, až budu pokračovat.

„Mně je třicet,“ řekl jsem. „Když to všechno začalo, byl jsem dvacetiletý usoplenec, kolem kterého zešílel svět. A viděl jsem... viděl jsem ledasco. Nenávidím vás. Jak povstane, tak i povznesené. Všichni jste jedna pakáž – nemrtví.“

Michail Ivanovič dál nehybně stál a hleděl mi do očí.

„To jen, aby mezi námi bylo jasno,“ upřesnil jsem.

„Tak tedy, kterou možnost zvolíme?“ zeptal se kvazi trpělivě.

„Nač zbytečně vyrušovat podplukovnici?“ řekl jsem. „Je to fajn ženská.“

„Předpokládám, že najdeme společnou řeč,“ pronesl mrtvý okrskař. „Práce ve dvojici nabízí celou řadu příležitostí pro dosažení vzájemného porozumění.“

Přikývl jsem.

A práce ve dvojici také nabízí celou řadu příležitostí pro partákovou likvidaci.

Ovšem tohle už jsem samozřejmě neřekl nahlas.

* * *

„Jsme spolu, zvládneme to!“ řekla Olga. „Určitě to zvládneme, Deny!“

Zíral jsem na ni neschopen odvrátit zrak. Svět mi rozmazaně vířil před očima, ale nemohla za to rána do hlavy, nýbrž naprostá šílenost toho, co se kolem odehrávalo. Měl jsem chuť jenom tak sedět na místě a vůbec se nehýbat...

Olga se rozmáchla a vrazila mi facku.

Z nějakého důvodu jsem se rozkašlal. Pak jsem si promnul tvář.

„To jsme to dopracovali,“ řekl jsem. „Rok po svatbě, a žena už mě mlátí...“

„Jak jsi na tom?“ zeptala se Olga.

„Jsem v pohodě. Už jo,“ řekl jsem, zvedl se z podlahy a opatrně vykoul z okna.

Ulice byla jako vymetená.

Pak jsem se otočil a podíval se na to, co leželo na podlaze.

Nejjednodušší by asi bylo říct, že jsem se „podíval na mrtvolu člověka, kterému moje žena kuchyňským nožem uřízla hlavu“.

Ale nebyla by to tak docela pravda. Ten mladý kluk, náš vrstevník, musel být mrtvý už předtím. Jenomže tahle mrtvola kráčela přímo k nám a vydávala jakési nezřetelné bublavé zvuky – buďto šeptané vytí, anebo možná úpění. Oči měla

prázdné, ale upíraly se na nás. Vrávorala na vratkých nohách, ale nepadala. Polovinu obličeje měla roztříštěnou, nebo snad ohlodanou... A raději ani nemyslet na to, co ji ohlodalo. Nebo kdo.

Když jsem se k ní vrhl a pokusil se ji odstrčit, chodící mrtvola mě jedinou ranou srazila na podlahu. A zatímco jsem tam napůl omráčený ležel, začala se nade mnou zvolna sklánět.

A právě tehdy ji Olga zabila doopravdy. Popadla mrtvolu ze zadu za vlasy a zvrátila jí hlavu, kterou vzápětí několika rychlými pohyby uřízla. Tím velikým ostrým nožem, který si ráno odnesla z kuchyně restaurace... Z proříznutého hrdla se mi do tváře vyřinula jakási hustá tekutina, připomínající napůl sraženou krev.

„Co myslíš, nenakazím se?“ zeptal jsem se, zatímco jsem si utíral obličej do ručníku.

Olga pokrčila rameny. Kdo by na takovou otázku asi dokázal odpovědět? Nejspíš nikdo.

„Tys ho... tak zvostra...“ Uvědomil jsem si, že nejsem schopen vyslovit „zabila“.

„Táta mě už od pěti let brával s sebou na lov.“

„Ale tam to byla zvířata.“

„Však tohle taky nebyl člověk.“

„Je to ostuda,“ řekl jsem. „To já bych měl být ochránce, ne ty...“

„Jednal jsi naprosto správně, Deny. Nůž jsem měla já. Ty jsi odlákal jeho pozornost a já to s ním skoncovala. Jsme spolu. A spolu to zvládneme.“

Díval jsem se na Olgu a myslel na to, že jsem svou ženu předtím doopravdy neznal. Jak mi kdysi říkal můj táta: „Když do toho praštíš ještě před dvacítkou, tak se neoženíš se ženskou, ale se svými představami.“

Ale víte co?

Tahle ženská byla lepší než všechny moje představy.

„Zvládneme to,“ řekl jsem s úsměvem. „Jsme jedna banda!“

Olga se také usmála, ale hned zvážněla.

„Denisi, jednu věc mi slib. Jestli mě kousnou, nebo něco na ten způsob... Tak mě zabiješ, dobře? Abych se taky neproměnila v něco takovýho...“

*A když jsem hned neodpověděl, pokračovala:
„Já ti to slibuju.“
Najednou mi vyschlo v krku. Polkl jsem a přikývl.
„Taky ti to slibuju. Ale my se z toho vysekáme. Moskva je
odtud kousek. A v rádiu hlásí, že za Okruhem je klid.“
„Jasně že se z toho vysekáme.“ Olga přikývla. „Kvůli němu.“
Podívali jsme se na postel.
Syn spal jako nemluvně. Kterým ostatně byl.*

* * *

Lidi od nás ze stanice si nepotrpí na zbytečné řeči. O Michailovi už všichni věděli a všichni pečlivě předstírali, že se nic zvláštního neděje.

Ostatně, co je na tom vlastně zvláštního?

Copak je v Moskvě málo kvazi? Musí jich být aspoň padesát tisíc, řekl bych. Většina žije ve vlastních čtvrtích – na Jihozápadě nebo v Ljubereckých Polích –, ale i mezi lidmi jich je dost a dost. A v těch případech, kdy se mi povstane nepodařilo zabít a musel jsem je dopravit na stanici, si pro ně rovněž přijížděli kvazi.

Dokonce jsem se s nimi zdravil. Dokonce jsem si s nimi potřásl rukama. Je třeba se chovat v souladu s vysokými morálními standardy moskevské policie. A správný moskevský policista nemá žádné předsudky a nikoho nediskriminuje na základě rasy, pohlaví, náboženství ani případné mrtvosti.

Ale pracovat s kvazi ve dvojici!

„Denisi, pojďme se domluvit, jak se budeme navzájem oslovovat,“ navrhl Michail.

„Tak jo,“ opáčil jsem, zatímco jsem kráčel stanicí a kynul na pozdrav kolemjdoucím. „Tak já vám třeba budu říkat Vlku.“

„Proč Vlku?“ podivil se Michail upřímně.

„No, navrhoval jste přece, abychom si navzájem vybrali nějaké přezdívky, nebo ne? Vy budete Vlk a já Zajíc.“

„Navrhuji se domluvit, jestli si budeme tykat nebo vykat,“ vysvětlil Michail trpělivě.

„Aha...“ zahučel jsem. „Jste starší, takže bych vám měl správně říkat Michaile Ivanoviči. Jenže jsme teď taky parťáci, takže by to mohlo být v pracovních podmínkách dost nepohodlné... Jakou máte hodnost?“

„My nemáme policii,“ řekl Michail. „Alespoň žádnou takovou, jako je ta vaše. A hodnosti také nemáme. Jsem osobní inspektor Zmocněnce.“

„Ó!“ řekl jsem a mírně přidal do kroku. Nelíbilo se mi, jak po mně moji kolegové pokukují. V jejich pohledech bylo až příliš mnoho špatně skrývané ironie. Všichni na stanici dobře věděli, jaký mám vztah k povstancům a ke kvazi. To bude dneska zase řečí... „To jste nejspíš velké zvíře, Michaille! Ale hodnost nemáte, tak jak tedy budete...“

„U policie jsem byl majorem a formálně mi tato hodnost stále náleží,“ řekl Michail. „Vyhovuje vám tedy taková varianta, kapitáne Simonove?“

No to jsou věci! Jestli tohle nebyly emoce, tak to k nim tedy mělo zatraceně blízko.

„To se ví, že vyhovuje, Míšo!“ zvolal jsem, načež jsem se zastavil a položil ruku kvazi na rameno. „Budeme si tykat!“

Můj triumf však netrval ani vteřinu. Michail přikývl a poplácal po rameni zase mě.

„No výborně. Přesně s tím jsem počítal, Denisi.“

Nachytil mě! Tenhle kus shnilého masa si uvědomil, že si vyberu jakoukoli variantu, kterou si nevybere on... A nachytil mě! Jako děcko, kterému rodiče říkají: „Ne, ne, hlavně nesmíš jít spát!“ Jako pejska, kterému pán podává tabletku, ale hned zase ucukne s rukou... A zase podává a zase ucukne...

Dokud to hloupé psisko samo dobrovolně neskočí po hořké pilulce a nespolkne ji.

„Tak tos mě teda fakt dostal,“ houkl jsem. „Hm...“

Vyšli jsme ze stanice a já mlčky zamířil ke svému autu. Kvazi ho stejně mlčky obešel a posadil se na sedadlo spolujezdce.

„Tak co teď navrhuješ, parťáku?“ zeptal jsem se vlídně.

„Pokračovat ve vyšetřování smrti profesora Viktora Aristarchoviče Tomilina.“

„Příčina smrti je useknutí hlavy, provedené komisařem Denisem Simonovem,“ opáčil jsem.

„Já mluvím o té první smrti.“

Povzdechl jsem si a nastartoval motor.

„Byl zastřelen lupičem,“ řekl jsem. „Byt byl bohatě vybavený, však jsi ho sám viděl... Lupiče viděl domovník a taky ho zachytily bezpečnostní kamery. Pravděpodobně čekal ve vstupu, až obyvatelé bytu odejdou, ale nevšiml si, že dům opustila jen Tomilinova žena. Vypáčil zámek, vešel, narazil na majitele a vystřelil. Jenomže lupič se přepočítal. Profesor povstal moc rychle a svého vraha ztrestal.“

„Jak rychle profesor povstal?“

„Hodně rychle. Během pětadvaceti minut, což je minimální možná doba. To se učí ještě v první třídě...“

„Ano. A lupič, který moc dobře věděl, že jeho oběť může povstat, se půl hodiny přehraboval ve věcech? A pustil si pomalého hladového povstance k tělu? A po své smrti také povstal během minimálního časového intervalu, takže se začal zvedat zrovna ve chvíli, kdy jsi na scénu dorazil ty?“

„To, že něco zní málo pravděpodobně, ještě neznamena, že je to nemožné,“ řekl jsem tvrdohlavě.

Kvazi nepovažoval za nutné na něco tak hloupého vůbec reagovat.

Znovu jsem si povzdechl a vyjel z parkoviště. Provoz v Moskvě už samozřejmě není takový jako dřív. Dopravních zácp ubylo a ulice nabízejí mnohem více prostoru. Benzín je drahý a místa pro dvacet milionů lidí není uvnitř Okruhu zase až tolik, aby si každý mohl dovolit jezdit osobním autemobilem.

V Puškarevské uličce jsme se ale přesto dostali do malé zácpy, a tak jsme museli jet krokem až k Trubné ulici, odkud jsme konečně zabočili na Sretěnskou.

„V Moskvě se moc nevyznám,“ ozval se kvazi nečekaně, „ale mám pocit, že se ze stanice dá na místo činu dostat za jednu minutu. Pěšky. Nebo možná za dvě. Takže kam teď máš vlastně namířeno?“

„Za jeho manželkou do práce. Tedy, vlastně už za jeho vdovou. Budeme tam během dvaceti minut,“ odpověděl jsem.

„Proč?“

„Oznámili jí, že je její manžel po smrti, ale ona řekla, že se nemůže vrátit před koncem pracovní doby. Nepřipadá ti to trochu zvláštní?“

Michail souhlasně zahučel. Když už jsme jeli po Sretěnském, zeptal se:

„A už víš, na co se jí chceš zeptat?“

„Pár nápadů bych měl,“ řekl jsem vyhýbavě. „Ale co kdybys mi zatím radši na něco odpověděl ty, Michail?“

Kvazi si povzdechl. „Oceňuji tvé sebeovládání. Pořád jsem čekal, až se zeptáš.“

„Tak já tedy ptám.“

„Dorazil jsem do toho domu, protože jsme dostali informaci o chystaném zločinu.“

Takže takhle to je! Kdepak, je jasné, že tohle nemůže být jen shoda okolností, a to znamená, že buďto je vrahem samotný Michail, anebo o chystané vraždě věděl. Ale je hezké, že alespoň v tomhle směru nemlží.

„Odkud ta informace pocházela?“

„Informátor si přál zůstat v anonymitě,“ řekl Michail rychle.

No jistě. Kvazi sice neumějí lhát, ale s vyhýbáním se odpovědím nemají problém.

„Ale ty mu... nebo jí... důvěřuješ?“

„Naprosto a bezvýhradně,“ pronesl Michail snad až trochu slavnostně. „Informace byla pravdivá, ale přišel jsem pozdě. Naneštěstí...“

„Jápak to?“

Michail si povzdechl. Ne, moment, on samozřejmě předstíral povzdech! To se ví, že i kvazi dýchají, ovšem vždy rovnoměrně; dech se jim zrychluje snad jedině při opravdu velké tělesné námaze.

„Zácpa.“

„Zácpa?!“ zvolal jsem. „Takže žádná nečekaná setkání, telefonáty, klacky, hozené pod nohy?“

„Ne. Jen náhoda.“

„Máš ještě něco, co by nám mohlo pomoci vypátrat vraha?“ zeptal jsem se.

Michail nějaký čas přemítal a pak zavrtěl hlavou.

„Ne. Všechno ostatní se k této vraždě nevztahuje.“

Byla to vyhýbavá odpověď, ale pořád lepší než nic.

Jeli jsme po Sadovém Kolcu – vnitřním městském okruhu –, kde už začínala tradiční večerní zácpa. Pomalounku se stmívalo.

Ach ty zácpy, bič velkoměst. Zácpy zabíjejí... Po katastrofě klesl počet automobilů v osobním vlastnictví hned pětinašobně, ale zácpy přesto nezmizely! Jak jsme po městě dokázali jezdit předtím, to mi tedy hlava nebere...

„A co tam u vás v Petrohradu?“ zeptal jsem se.

„Tam u nás zácpy nemáme. Jen málokdy jezdíme osobními automobily.“

„Ale i u vás přece žijou živí.“

„Ano, dvanáct a půl procenta.“ Michail přikývl. „Ovšem také oni dávají přednost metru a jízdám kolům.“

„Máte teplejší zimy,“ zabručel jsem. To se ví, že jsem viděl reportáže z hlavního města neživých, v nichž zástupy kvazi v pečlivě vyrovnaných řadách disciplinovaně jezdily po Něvské třídě na bicyklech... Ale když si s nějakým kvazi tak nějak normálně, lidsky vykládáte a pak si najednou představíte všechny ty davy mrtvých cyklistů, začne vám zničehonic běhat mráz po zádech.

Vepředu se mihlo písmeno M a já zabrzdil u obrubníku.

„Nestačil jsem se najíst,“ řekl jsem. „Dáš si taky?“

Michail zaváhal a podíval se na mě. Pak pomalu přikývl: „Ano. Kvaziburger.“

„Jo, vím, co to je.“

Vystoupil jsem z auta a zaběhl do McDonald's, kde jsem bezostyšně zamával svým služebním průkazem a protlačil se davem výrostků rovnou ke kasám.

„Jeden cheeseburger a jeden kvaziburger. A k tomu velkou kolu a velkou minerálku.“

Nikdo na mě zlostně necívil, dokonce ani mládež. Během uplynulých deseti let se začala policie a armáda těšit výrazně větší úctě než předtím. Vrátil jsem se s kořistí do auta, podal Michailovi tu jeho náhražku, vybalil vlastní kus žvance a pomalu se rozjel pravým pruhem.

Žvýkal jsem svůj karbanátek se sýrem, zasunutý do housky bez chuti a zápachu, a přitom jsem pošilhával po Michailovi. Ten jedl kvaziburger – cibuli, salát, okurky, rajčata a lilek, to všechno v úplně stejné housce, jakou jsem měl já.

„Nemáš někdy chuť na maso?“ zeptal jsem se.

„Víš přece, že všichni kvazi jsou vegetariáni.“

„Vím. Jenom se ptám, jestli na ně nemáš chuť.“

„My už jsme si svůj díl masa snědli,“ odpověděl Michail. Na chvilku zaváhal a pak pokýval hlavou. „Ano, to vyznělo hrubě. Promiň. Ale jsme vegetariáni a nemáme chuť ani na maso, ani na ryby, ani na sýry.“

Znovu se pustil do žvýkání, ale když jsme minuli další blok, náhle dodal:

„Občas dostanu chuť na mléko. Jednou jsem se ho napil. Pozvracel jsem se.“

„Co zkusit sójové?“ navrhl jsem.

„Je to hnus. Ale piju ho. S umělým medem. To je taky hnus. Cítím jakékoli chemické příměsi. Dokonce i stopy fosforečných hnojiv na tomhle listu salátu... I když ho dlouho a důkladně oplachovali. Tam u nás se snažíme jíst jedinečně biozeleninu.“

Na okamžik mi ho až přišlo líto. Jenže v tu chvíli dodal:

„Ale zároveň je mě mimořádně těžké otrávit. Mohu jíst lidské jedy celým lžícemi, ale neuškodí mi. A maso mě také nezabije. Tělo ho jednoduše odmítne.“

Odmítne... To je mi ale delikátní formulace... Znovu jsem se na Michaila úkosem podíval a zeptal se ho:

„Tak to mi pověz ještě něco... partáku. Tenhle tvůj pitomý oblek... To je ten, který jsi měl na sobě ve chvíli, kdy ses pozvracel?“

Kvazi se podíval na svoje sako, jako by ho viděl prvně v životě. Pak si z klopky setřepal jakýsi vlasek.

„Ne,“ odpověděl. „Tamten byl špinavý a potrhaný. Ale na venkově je spousta malých městeček a spousta opuštěných obchodů. Vždycky si vybírám jedno a totéž. Je to zvyk.“

„To není zvyk, to je zkostnatělost,“ řekl jsem s nečekanou zlostí.

„Ano, zkostnatělost,“ souhlasil kvazi. „Nejsme schopni se rozvíjet, to je pravda. Dívám se na staré filmy, čtu staré knihy a nosím staré oblečení. Taková je cena za povznesení.“

„Hm, pak ale možná nemá smysl říkat tomu povznesení,“ poznamenal jsem, zatímco jsem zabočoval k Ústavu biochemie a parkoval auto.

„Jenomže povznést se dá i z naprostého dna, Denisi,“ namítl kvazi jemně. „Strávíš-li nějakou dobu jako nemyslicí krvelačné zvíře, může ti současný stav najednou připadat celkem příjemný. Navzdory veškerým minusům.“

Vystoupili jsme z auta. Za našimi zády hučelo Sadové Kolco a budova ústavu již byla tmavá, třebaže soudě podle toho, že se v jednotlivých oknech dosud svítilo, musel uvnitř stále ještě někdo pracovat.

„Já té jeho ženě nerozumím,“ řekl jsem. „Jak mohla zůstat v práci, když se dozvěděla, že její manžel zemřel?“

„Ale ona už přece nemůže nic změnit,“ řekl Michail vyčítavě. „To já ji naopak naprosto chápu.“

A o vteřinu později mi to docvaklo.

„Sakra!“ zvolal jsem. „Sakra, sakra, sakra!“

* * *

Navzdory své šedomodré kůži to byla opravdu krásná žena. Možná proto, že ji povznesení zastihlo, když byla zrovna v největším rozpuku krásy a sil – někdy kolem třicítky. Kvazi se kromě barvy pleti nijak nelišili od své původní, lidské podoby a nepoužívali kosmetiku. Tohle tedy musel být její skutečný zevnějšek. Přírodní.

Ovšem tmavě šedý kalhotový kostým, červené lodičky a červená blůzka – všechno tak dobře ladící s šedomodrou kůží –, to už byla věc jejího osobního vkusu.

„Přijměte mou upřímnou soustrast, Viktorie... ééé...“

„Andrejevno, ale na tom nezáleží,“ odpověděla kvazižena. „Viktorie stačí.“

„Dáváme přednost krátkým oslovením,“ souhlasil Michail.

On a Viktorie si vyměnili pohledy. Viktorie přikývla. Seděli jsme v hale u malého konferenčního stolku. Ústav

k mému překvapení nevypadal jako běžné, unylé vědecké pracoviště, ale naopak působil opravdu moderně a bohatě. Tahle útulná relaxační zákoutí v halách, kvalitní automaty na kávu – a to dokonce gratis –, všechno pěkně opravené, všude samé příjemné a dobře zvolené barvy, drahý nábytek s koženým polstrováním a hezké závěsy na oknech. Laboratoře samozřejmě rovněž vypadaly dost moderně, jenže u nás se obvykle nešetří penězi na technické vybavení, kdežto na všechno ostatní se už zpravidla nemyslí. Tady byla ovšem patrná snaha o to, aby vnitřek budovy působil opravdu domácíým dojmem a aby odsud zaměstnanci nespěchali do svých skutečných domovů.

Na zdi visela obrovská vývěsní tabule se starými nástěnnými novinami (jaké se už z nějakého důvodu zachovaly jedině ve vědeckých ústavech), v nichž se ženám gratulovalo k MDŽ, a kromě toho obsahující oznámení od odborové rady, nabídky letních dovolených pro zaměstnance s rodinami, rozvrh kroužku Mladý biochemik a jiné zbytečné informace. Tohle snad vážně není ústav, ale druhý domov...

„Volali vám ze stanice...“ pokračoval jsem.

„Chápu, že se divíte, že jsem všeho nenechala a nevrátila se domů,“ odpověděla kvazi klidně. „Ale tady u nás právě probíhá důležitý experiment, který vyžaduje mou přítomnost. Viktorovi už nikdo nepomůže, ale byl to člověk naprosto oddaný své práci a pochopí mě. Tím jsem si jistá.“

Zamračil jsem se. Co to mele...

„Viktor a Viktorie, to zní moc pěkně,“ ozval se nečekaně Michail. „Byli jste manželé už před vaším povznesením?“

„Ne, poprvé jsme se seznámili až tady, v ústavu. Před třemi roky,“ odpověděla Viktorie. „Ale máte pravdu – Viktor to považoval za znamení. Lidé mívají sklony hýčkat si takové malé pověry.“

„Měl nějaké nepřátele?“ zeptal se Michail.

„Stejně jako každý mladý a nadaný vědec. Ale to nejsou takoví nepřátelé, kteří by člověku stříleli do srdce. Řekli mi, že ho zastřelil lupič, je to tak?“

Michail přikývl.

„A potom povstal a lupiče zabil?“ pokračovala Viktorie.

„Ano,“ řekl Michail.

„Dalo by se tedy říci, že spravedlnost zvítězila,“ pronesla Viktorie. „Myslím, že v tom je kus vyšší logiky. Lupič ho chtěl zabít, ale skončilo to tak, že zemřel sám, a to navždy.“

„Nejspíš jste tu zprávu nedoposlouchala do konce,“ poznamenal jsem. „Protože s tou spravedlností to... tak úplně nedopadlo.“

Viktorie povytáhla jedno obočí. Bylo to velmi lidské, ale zároveň velmi nepřírozené gesto.

„Když policejní komisař vstoupil do bytu, byli tam už dva povstanci,“ řekl jsem. „Komisař musel použít zbraň. Jsou mrtví. Oba. Definitivně mrtví. Mají useknuté hlavy.“

„Jak?!“ zeptala se Viktorie. A mrkla. Najednou se zatvářila hloupě, úplně jako obyčejný živý člověk.

„Mačetou.“

„Na tohle jsem se neptala, idiote!“ rozkřičela se Viktorie. „Jak, jak, jak se to všechno stalo? Proč se to stalo? To není správné, takhle se to stát nemělo!“

„Zločin nemůže být správný už ze své definice,“ řekl Michail.

Viktorie se ihned uklidnila.

„Máte pravdu. Ale je to moc smutné. A moc nespravedlivé. Viktor byl opravdu nadaný vědec a tohle je obrovská ztráta.“

Samozřejmě nevypadala, že by ji to nějak zvlášť sebralo. Spíš mě překvapilo, že vůbec zvýšila hlas a začala nadávat. Kvazi, která milovala svého muže? Nesmysl. Po své smrti a povznesení by ho mohla milovat jen v jednom jediném případě – pokud by se spolu znali už předtím.

Ale oni se neznali.

Mohla milovat sex. Banálně milovat sex natolik, že se tento rys její osobnosti stal po smrti a povznesení tím hlavním. Kvazi jsou jednostranně zaměřeni – to, co pro ně bylo nejdůležitější během lidského života, pro ně zůstává jediným cílem na celou nadcházející věčnost. Třeba Michail byl policista, a zřejmě dokonce dobrý. A tak i po smrti zůstal policistou, třebaže kvazi tuto práci nazývají jinak. Bezvýznamný lokální politik – starosta jednoho malého měs-

tečka – se po svém povznesení stal geniálním politikem, a tak je z něj dnes Zmocněnec, vůdce všech ruských kvazi. Zastavil válku mezi živými a mrtvými stejně, jako ji v Německu zastavil předseda tamní strany zelených a ve Spojených státech zase guvernér Kalifornie.

Viktorie mohla milovat sex nebo rodinný život, a tak se provdala za člověka. Ovšem smrt tohoto člověka by se ji neměla jakkoli dotknout. Ten člověk pro ni byl jen kolečkem ve velkém soukolí, které lze snadno nahradit.

I kdyby se do něho nakrásně zamilovala! Dobře, tak dejme tomu, že smyslem jejího nového života byla láska. Ale proč by ho potom měla zabíjet?

Kdepak, tady něco nesedí...

Vůbec nic tady nesedí!

„Celá naše práce se teď nadlouho zastaví,“ říkala Viktorie se zjevným rozčarováním. „Než najdeme někoho, kdo Viktora nahradí, a než ho do všeho zasvětíme...“

Tak o tohle se tedy jedná! Z morálního hlediska nic moc, ale zločin to není. Tak ono ji prostě štve, že její zesnulý manžel už nebude moci pokračovat v práci!

„Soucítím s vámi,“ pokračoval mezitím Michail. „A na čem vlastně pracoval?“

„Nešlo o žádné hlouposti ve stylu ‚vyléčíme všechny povstance‘, pokud vám jde o tohle.“ Viktorie pokrčila nos. „Provádíme tady celkem banální výzkum viru planých neštovic. Hledáme nové léky. A při troše štěstí nám může naše práce za takových pět let vydělat poměrně dost peněz.“

„K čemu to léčit?“ zeptal jsem se. Ta ženská se mi nelíbila, a vůbec nešlo o to, že je to kvazi. „Stačí ty puchýřky natlat jódem, a hotovo. Všichni jsme si tím kdysi prošli.“

„Děti tu nemoc překonávají snadno, ale u dospělých je to jiné,“ vysvětlila Viktorie. „Takže po našem léku bude potřávka.“

Michail pokýval hlavou.

„Mohli bychom ještě jednou navštívit váš byt?“ zeptal se pak. „Těla už odvezli... Znovu bych vám tímto rád vyjádřil svou upřímnou soustrast... Ale co když v bytě zůstalo něco, čeho si nikdo nevšiml?“

„Prosím.“ Viktorie ledabyly mávla rukou. „Já dnes pravděpodobně přenocuji v práci. V prázdném bytě bych si připadala osamělá. A máme tady moc pěkné relaxační místnosti...“

Manželova smrt ji už zjevně ani v nejmenším netrápila. Ani to, co budeme dělat v jejím bytě. Vůbec se neobávala, že tam něco najdeme.

„A já si přitom myslel, že máte s manželovou smrtí něco společného,“ pronesl jsem nahlas, čímž jsem zaskočil i sebe samotného.

Michail se na mě podíval, ale neřekl nic.

„Opravdu?“ zeptala se Viktorie. Už se pomalu začínala zvedat, ale při mých slovech se znovu posadila. „Pokud tomu správně rozumím, tak k vraždě došlo až po mém odchodu. Když už jsem byla tady v ústavu.“

Přikývl jsem.

„A moje přítomnost je tady neustále pod kontrolou.“ Viktorie zvedla tvář ke stropu, k lesknoucímu se objektivu bezpečnostní kamery. „Budovu jsem ani na chvíli neopustila. A dejme tomu, že jsem si třeba najala zabijáka... Ale copak bych ho mohla přesvědčit, aby zůstal o samotě s mrtvým tělem a posloužil povstanci jako potrava?“

„No, když budeme v tomhle zábavném teoretizování pokračovat,“ řekl jsem, „tak jste si mohla najmout člověka, aby zabil vašeho manžela a potom v bytě něco konkrétního našel. Zjistili jsme jeho totožnost – je to zločinec, který byl už dvakrát ve vězení za loupežné přepadení. Zastřelil vašeho manžela...“

„A začal něco hledat, i když mu muselo být jasné, že mrtvý každou chvíli povstane?“ Viktorie se usmála. „Pěkná hloupost. V tom případě by mrtvole usekl hlavu, anebo ji alespoň svázel. Povstanci jsou zpočátku slabí a neohrabaní. Tak proč by ze sebe měl dělat potravu?“

„Ano,“ řekl jsem s pohledem upřeným na Viktorii. „Asi je to vážně hloupost. Nikdo nepřistoupí na takovou smrt.“

Michail se zvedl.

„Omlouvám se za svého kolegu a jeho podezření,“ řekl. „Denis nám příliš nedůvěřuje. Což je samozřejmě nesmysl-

né. Omlouváme se za vyrušení. A ještě jednou upřímnou soustrast.“

„Nic se nestalo,“ řekla Viktorie a zvedla se.

Také jsem se postavil. Něco bylo špatně. Něco tady nehrálo.

Ale neměl jsem žádné důkazy, žádný motiv a žádnou spojitost mezi vrahem a Viktorií.

„Bylo mi potěšením se s vámi seznámit,“ řekl Michail náhle. A políbil Viktorii na rty.

Kvazižena se zachvěla a ucouvla od kvazimuže.

Michail si olízl rty. Jazyk měl rovněž namodralý.

„Opravdu zvláštní,“ řekl. „Nedokážu určit, o jakou látku se jedná. Ale předpokládám, že ji máte na rtech už od rána, že ano? Od chvíle, kdy jste vyšla ze dveří, políbila člověka, kterého jste najala... nebo spíš svedla... na rty, pustila ho do bytu a zamířila do práce? Kolik měl minut, než ochrnl? Pět, deset? Nebo patnáct? A co potom? Zůstal při vědomí? Viděl, jak se váš mrtvý manžel zvedá a plouží se k němu, aby se nakrmil?“

Viktorie jednou rukou popadla těžké křeslo a zvedla ho do vzduchu, aby s ním vši silou udeřila starého legračního policistu do hlavy.

Kdyby byl živý, zabila by ho. I kdyby se stačil krýt rukama.

Jenomže oba byli kvazi, a tak Michail úder odrazil.

Viktorie se vrhla k východu z haly. Vystartoval jsem za ní a v běhu vytáhl z pouzdra pistoli.

„Nestřílej!“ křikl Michail a přehnal se kolem mě. Šosy starého saka mu vlály za zády. „Nech toho, pitomče!“

Dal jsem pistoli dolů a se zbraní sevřenou před sebou v obou rukou jsem se rozběhl za nimi.

Michail Viktorii dohonil u schodiště. Skočil, pověsil se jí na záda a srazil ji k zemi. Vzápětí se už oba kutáleli po schodech dolů. Jejich lebky narážely na stupně schodiště s takovým duněním, až se mi z toho dělalo zle. Dokonce i v pádu se oba kvazi snažili roztržít si navzájem hlavu – svou jedinou doopravdy zranitelnou část těla.

A potom jí Michail zlomil vaz.

Když jsem uslyšel odporné vlhké křupnutí, všechno mi hned došlo. Zpomalil jsem. To by mi tak ještě scházelo, abych taky takhle spadl... Potom bych už určitě nevstal... Maximálně povstal.

Za chůze jsem vytáhl želízka - zpevněná, určená speciálně pro kvazi - a sešel k Michailovi. Ten seděl na schodech a přidržoval Viktoriino pocukávající tělo. Svoje želízka už jí stačil nasadit na nohy. Mlčky si ode mě vzal ta moje a spoutal jí i ruce.

Potom jsme asi minutu seděli a čekali. Ztěžka jsem oddechoval a litoval toho, že nekouřím. Michail se prostě jen díval na znehybněnou kvazi. Byl to opravdu dobrý policista, protože se mu v očích zračil soucit.

Potom Viktoriin krk křupl, jak se obratle vrátily zpátky na místo. Otevřela oči a podívala se na nás. Pak zvedla ruce a prohlédla si želízka. A potom řekla:

„Tohle už není potřeba.“

„Jen si je chvílku nechte,“ řekl jsem. „Proč? Proč jste to udělala?“

Kvazižena se teď dívala jen a jen na mě. Po chvílce se usmála a zeptala se:

„Miloval jste někdy někoho?“

„Sem tam,“ řekl jsem.

„Už jsem se nedokázala dívat, jak člověk, kterého miluji, stárne,“ řekla. „Jak ztrácí formu, přitažlivost, jasnou mysl... Jednoho dne by i z něho byl kvazi... ale byl by takový... starý a ošklivý...“ Opovržlivě se podívala na Michaila. „A přitom je opravdový, plnohodnotný, vyšší život na dosah ruky. Stačí jen zemřít, projít si nepříjemnou etapou... a povstat z mrtvých jako věčně mladá bytost.“

„Věčně mrtvá,“ řekl jsem šeptem.

„Věčně mladá,“ zopakovala Viktorie a zmlkla.

„Však každý vraždí, co má rád,“ řekl Michail a škubnutím zvedl Viktorii ze schodů, „a každý jist buď tím; ti vraždí hořkým pohledem, ti slovem pochlebným, kdo sketa, vraždí polibkem, muž smělý mečem svým.“

„Píšete básně?“ zajímala se Viktorie.

„To je Oscar Wilde, vy zdechlá náno,“ řekl jsem a úkosem

se podíval na Michaila. „A nejde o to, že jste zdechlá, ale že jste nána.“

Michail si promnul pravý bok a velmi věrohodně si povzdechl.

„Bolí mě žebra. Tři žebra, a zrovna ta z nějakého důvodu srůstají nejdéle. Prosím, Denisi, zavolej výjezdovou skupinu...“

* * *

Noční Moskva je krásná. A to jsem si kdysi myslel, že už noc nebudu mít nikdy rád.

Nakonec jsem si pomalounku zvykl...

„Kam tě mám hodit, Michail?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě že do hotelu Leningrad,“ řekl Michail. „Kde jinde by se měl ubytovat poctivý kvazi?“

„To si jako děláš legraci?“ zeptal jsem se posupně.

„Snažím se. Daří se mi to?“

Pokrčil jsem rameny. „Nevím. Ale já teď nějak zrovna nemám náladu na žerty. Mám chuť se opít.“

„Máš kliku, že můžeš,“ řekl Michail. Pak vytáhl mobil a začal někomu volat.

Neposlouchal jsem ho. Říkal jsem si, že nejspíš doopravdy vtipkuje.

Zastavili jsme u hotelu, nacházejícího se hned vedle rušného náměstí před vlakovým nádražím. Právě teď z něho s hlasitým houkáním vyjížděl obrněný vlak Moskva-Kazaň, jenž měl před sebou dlouhou cestu Zeměmi mrtvých, kde se mezi hordami povstanců necítí bezpečně dokonce ani kvazi.

„Hlavně si nemysli, že jsou z nás přátelé,“ řekl jsem. „Pořád jsi stejný, jako je ona. Chodící mrtvola.“

„Nic takového mě ani nenapadlo,“ pronesl Michail pokorně.

Vystoupili jsme z auta. Na chodníku jsem si s ním po chvilkovém zaváhání potrásl rukou. Byla horká dokonce i teď – za parného letního večera. Ulicí se k nám právě s rachotem blížila tramvaj.

Je to ten nejnebezpečnější dopravní prostředek – psal o tom už kdysi Bulgakov. Ani se nenadějete a ušmikne vám hlavu. Kvazi může být sebesilnější, ale pokud uklouzne a spadne pod tramvaj...

„Slíbili nám, že už zítra dostaneme byt,“ řekl Michail. „Nějakou dobu teď budu pracovat v Moskvě.“

„To už jsem tak nějak pochopil,“ přikývl jsem. „Nám?“

Tramvaj se blížila. Rychle jsem se ohlédl. Kde jsou tady kamery...? Zachytí mě, nebo ne...? A bude ze záběrů zřejmé, že svého společníka nezadržuju, ale že ho pod tramvaj naopak strkám...?

Jenže Michail najednou potřásl hlavou a upřel zrak na hotel.

„Tati!“ Ze dveří hotelu vyběhl klučina – nebylo mu víc než deset let – a vrhl se k Michailovi. „Tati, je všechno v pořádku?“

Tramvaj nás minula.

Michail kluka neobratně objal – všiml jsem si, že si ho tiskne k levému boku.

„Samozřejmě že je všechno v pořádku. Copak by se mi mohlo něco stát?“

Odvrátil jsem pohled. Kvazidítě. To je děs. Nic horšího už neexistuje.

Ale pak jsem se na ně podíval znovu.

Ten kluk byl živý – růžovolící a trochu zadýchaný. A zvědavě si mě prohlížel.

Spletl jsem se. Jsou i horší věci.

Ale proč právě dneska?

„To je Denis, můj nový parťák,“ řekl Michail. „Je hodný a živý.“

„Ahoj,“ řekl jsem. „A zase ahoj! Spěchám. Doma už na mě čekají...“

V autě jsem zmizel s tak ostudnou rychlostí, jako by mě pronásledoval celý dav povstanců.

* * *

Doma jsem se vyzul. Boty jsem si stáhl nohama, protože jsem v rukou držel igelitku ze supermarketu. Cestou do ku-

chyně jsem za sebou na podlaze nechával vlhké stopy – nohy se mi během dne stačily pořádně propotit. Posadil jsem se ke stolu, opřel se zády o zeď a vytáhl z igelitky vodu. Odšrouboval jsem uzávěr a pořádně se napil přímo z láhve.

Tělem se mi začalo rozlévat tekuté zapomnění.

Seděl jsem a zíral na protější stěnu. Na fotografii, na které Olga stála u okna s nemluvnětem v náruči. Do apokalypsy zbývaly tři měsíce, Olga se usmívala a usmíval se i můj devítiměsíční syn.

„Co ten život nepřinese,“ řekl jsem a znovu si lokl.

V prázdném bytě nebyl nikdo, kdo by mi odpověděl. Ne že bych snad nějakou odpověď očekával. Během těch deseti let jsem se báječně naučil mluvit sám se sebou.

Na životě je nejlepší to, že v něm vždycky máte aspoň jednoho společníka.

Kapitola druhá

Nebe a vítr

V červnu do Moskvy pokaždé přijde bouřka. Několikrát se přiblíží k městu, donutí meteorology vydat varování a následně se rozptýlí.

Jenomže potom znenadání udeří plnou silou.

Netuším, jestli se bouřka chystala propuknout právě dnes, anebo si s městem jen hrála. Každopádně vítr foukal ostošest. Po nebi se honila hustá, nízko letící mračna plná vody, i když na zem zatím nespadla ani jediná kapka.

„Půjdu sám,“ řekl jsem Michailovi.

„Proč nemůžeme jít spolu?“ zeptal se.

„Já to zvládnu.“

Stáli jsme u odpadové šachty, odkud vedly dveře na malý provozní balkon. Nacházeli jsme se ve dvacátém patře. Šedesát metrů nad zemí.

„Kdyby něco, tak já se aspoň nezabiju,“ připomněl mi Michail a chytil mě za ruku.

Poklepal jsem si na čelo.

„Tedy, de facto se zabiju,“ připustil Michail, „ale přežiju. Chci říct, že zregeneruju. Časem.“

„Tak potom se tuplem nemám čeho bát,“ řekl jsem. „Spadnu, zabiju se, povstanu, povznesu se... To je toho.“

„V závěti máš uvedeno, že si přeješ kremaci,“ řekl Michail. „Takže nepovstaneš.“

„Tak to se teda asi radši zkusím nezabít. Pusť mě!“

„Ale proč právě ty? Včera jsi toho hodně vypil. Cítím to z tebe.“

„Nemáš to správný opálení,“ vysvětlil jsem mu. „Zrovna teď by tě asi neměly vidět.“

Michail se zamyslel a pustil mě.

„To dává smysl. Běž.“

Štouchl jsem do dveří a nespěšně vyšel na malý balkon.
No teda!

To nám to ale pěkně fouká!

Kdybych měl klobouk, určitě by mi uletěl.

A kdybych měl křídla, tak bych uletěl taky.

A kdybych měl rozum, hned bych pelášil nazpátek.

Balkon byl úzký, ale dlouhý – takové čtyři metry. Spojoval plošinu před výtahem s odpadovou šachtou, a taky odsud vedly dveře na schodiště. V případě požáru a evakuace by tedy zdejší obyvatelé museli hodně kličkovat – vybíhat na balkon (a tím do hořící budovy pouštět čerstvý vzduch) a pak znovu utíkat dovnitř, mezi šlehající plameny.

Tady někdo něco nedomyslel... Na druhou stranu, zrovna teď naštěstí nehoří.

Ze všeho nejdřív jsem se podíval dolů. Stálo tam několik policejních vozů, hasičské auto a záchranka. A taky čumilové – ti samozřejmě nemůžou chybět. A lidi od televize. Bez těch se taky nic neobejde...

Všem jsem jim zamával.

A pak jsem se otočil.

Holky stály na oprýskané skříňce v rohu balkonu. Nejprve jsem si pomyslel, že je to prostě jen nějaká zaprášená krabice, ale pak mi došlo, že jde o starý šicí stroj značky Singer. Vážně starý! Vždyť mu musí být aspoň sto let! Kdo sakra vyhazuje takové starožitnosti?

„Ahoj!“ řekl jsem hlasitě a přátelsky. „To máme dneska ale větrno, co?“

Jedna z holek se hrdě odvrátila. Druhá nejistě přikývla. Těm dvěma muselo být tak patnáct, možná šestnáct let. Držely se navzájem za ruce s takovou silou, až jim zbělaly prsty. A tiskly se ke stěně.

Ta, která přikývla – drobná, pohledná zrzka –, se jmenovala Julie. Chodila do devítky. Nevlídná, nakrátko ostříhaná brunetka se jmenovala Aňa a studovala v prváku na průmyslovce. Ty dvě se kamarádily už od mateřské školky.

Což bylo nemilé.

„Poslyšte, holky, měl bych jednu otázku!“ křikl jsem. „Neste těhotný?“

Teď už se na mě podívala i Aňa. S nefalšovaným rozhořčením.

„Asi bych vám měl vysvětlit, proč se ptám,“ pokračoval jsem. „Jestli povstanete a povznesete se jako těhotné, tak už zůstanete těhotné napořád. Umíte si představit tu hrůzu?“

„Nejsme těhotné!“ vykřikla pohoršeně Julie.

„Nejsme coury!“ podpořila ji Aňa.

Sedl jsem si na bobek. Zprv jsem tak byl alespoň trochu chráněný před větrem. Zadruhé měla tahle poloha ukoľebat jejich pozornost. A zatřetí se dá z podřepu hodně prudce vystartovat kupředu, i když pochybuju, že by si to ty dvě uvědomovaly.

„Dobře!“ křikl jsem. „Tak tedy druhá otázka. Jestli můžu! Jak se ten hajzl jmenuje?“

Děvčata si vyměnili pohledy.

„Proč vás to zajímá?!“ zavolala Aňa přeskakujícím hlasem.

„Chci vědět, co je to za pitomce.“

„Není to pitomec!“ zaprotestovala Julie. Náhle se podívala dolů a vylekaně odvrátila zrak. Dobře, jen tak dál...

„Miluje nás obě!“ podpořila ji Aňa. „Ale nedokáže si vybrat! A my jsme kamarádky, takže jedna druhou nikdy nezahlásíme!“

„Proč byste se měly navzájem zrazovat?“ podivil jsem. „Líbí se vám oběma? Jste kamarádky? No tak žijte ve třech.“

Podle mě to byl báječný návrh, třebaže ombudsman pro práva dětí by na to mohl mít poněkud odlišný názor.

„Je ženatý!“ zvolala Julie zajíkově. „Řekl, že nás miluje, ale nemůže opustit manželku!“

„To je debil,“ řekl jsem upřímně. To se ví, že se ten chlap prostě pokoušel zbavit dvou zamilovaných nezletilých telat tak, aby příliš nezranil jejich city. Jenže to trochu přepískl. „Holky, nemáte náhodou cigára?“

Děvčata si vyměnili pohledy.

Julie vytáhla zapalovač.

A Aňa zase pomačkanou krabičku cigaret, kterou by jí v jejím věku správně nikde neměli prodat.

„Mám vám ji hodit?“ zeptala se Aňa.

„Ještě by ti spadla!“ zabručel jsem. Zvedl jsem se, přistoupil k holkám (obě se hned celé napnuly) a vzal si od nich cigarety a zapalovač. Pak jsem si znovu dřep, ale už o kousek blíž k nim. „Moje dcera si ve vašem věku taky začala s dospělým klukem...“

Možná jsem nevypadal dost starý na to, abych měl dceru ve věku Julie a Ani. Ale když je vám patnáct, připadají vám všichni dospělí jako přes kopírák.

„No a?“ zeptala Julie podezřívavě.

„Co, no a? Byla ho husa! Půlka kluků ze třídy do ní byla zamilovaná, a ona měla oči jenom pro učitele... Celé dva měsíce proplakala.“

„A potom?“

„Potom? Seznámila se s někým jiným. Dvaadvacet let, studuje PRIM.“

„Prim?“ podivila se Aňa.

„První ruský institut mikrobiologie,“ vymýšlel jsem si za pochodu. „Primový kluk.“

Tak, to by bylo. Obě se usmály. Je to jako při rybolovu – ryby přikrmíme, počkáme, až zaberou, zasekneme, vytáhneme...

„Holky, co kdybyste přece jen slezly dolů?“ požádal jsem je. „Zapálíme si, posedíme, povykládáme si...“

Aňa a Julie si vyměnily pohledy. Skákat už nechtěly. A možná že nechtěly skákat už od samého začátku – prostě se jen navzájem vyhecovaly a nechaly se unést přemírou emocí, vlastních jejich věku a pohlaví.

„Nebudete nás držet?“ zeptala se Aňa.

„Nebudu,“ slíbil jsem.

Aňa na skříňce neobratně přešlápla. Pokusila si přidřepnout, ale v tu chvíli se přihnul poryv větru, a tak zapištěla a znovu se přitiskla ke stěně.

„Ztuhly mi nohy!“ zakřičela v panice. Julie ji chytila kolem ramen a sama se zapotácela.

„Stop-stop-stop!“ zvolal jsem a začal se zvedat. „Co kdybych vám raději pomohl?“

Teď už nic nenamítaly.

Pevně jsem je obě uchopil za ruce a pomalu je táhl dolů k sobě.

Julie opatrně seskočila na balkon.

Aňa se zapotácela a začala se hroutit směrem k zábradlí.

„Kurva!“ zaječel jsem a chytil dívku oběma rukama.

„Držte mě, držte mě!“ křičela v panice Aňa. Napůl v podřepu balancovala na kraji křehké rozvrzané skříňky a stále víc a víc se nakláněla k okraji. Normálně bych ji snadno vytáhl, jenomže do zad se mi právě opřel vítr a teď mě tlačil směrem k děvčeti.

Bouchly dveře. Michail se dvěma skoky ocitl vedle nás. Jednou rukou k sobě prudce přitáhl Aňu, druhou přidržel mě. Společně jsme se zřítili na špinavou podlahu balkonu, pokrytou holubím trusem a starými rozmáčknutými nedopalky.

Julie vzlykala. Aňa nepřítomně mrkala s prstem v puse.

„Husy jedny,“ řekl jsem procítěně. „Tady máte ten svůj jed.“

Aňa si vytáhla prst z pusy, vyměnila ho za cigaretu a bez přemýšlení si ji zapálila. Ze strany filtru.

Povzdechl jsem si, vytáhl jí cigaretu z úst a zhasl ji.

* * *

Bouřka se zřejmě pro dnešek rozhodla, že se městu vyhne. Mračna se pořád hnala po obloze a tu a tam skrápěla zem krátkými studenými lijavci, ale vítr zeslábl.

„Zbytečně se snažíš dělat víc, než musíš,“ řekl Michail. Znovu jsem řídil a on seděl vedle mě na sedadle spolujezdce. Jeho starý oblek teď doplňoval pomačkaný plstěný klobouk, který si předtím prozíravě nechal v autě. „Měl jsi počkat, až dorazí vyjednávač. Ty dvě se vůbec nechystaly skákat.“

„Sfoukl by je vítr,“ řekl jsem. „A navíc byly dvě. Dva lidi se vždycky dokážou rychle vyhecovat – v dobrém i ve zlém.“

„Taky pravda,“ souhlasil kvazi.

„Potřebuješ pomoci se stěhováním?“

Na okamžik se zamyslel.

„Ano, děkuji, budu moc rád. Nemáme moc věcí, ale je zvykem uspořádat... jak se to jen...? Kolaudačku?“

„U koho je to zvykem?“

„U lidí,“ odpověděl Michail.

„Aha...“ Zaparkoval jsem před policejní stanicí. „Takže ty se považuješ za člověka?“

„Za jeden ze tří poddruhů. Lidé, povstanci, kvazi.“

„A povstanci jsou podle tebe taky lidi?“

Michail zaváhal, než odpověděl.

„Je to takový mezistupeň. Kukla. U hmyzu to není nic neobvyklého – larva, kukla a dospělý jedinec, imago. Lze najít celou řadu paralel. Larvy jsou obvykle dravci, zatímco dospělci často dávají přednost vegetariánské stravě.“

„A povstanci jsou kukly?“

„No, je to jen hrubé přirovnání.“

„To teda jo.“ Vystoupil jsem z auta a Michail, přidržující si klobouk, mě následoval. „Čili jsi proti zabíjení povstanců?“

„Já jsem obecně proti zabíjení,“ odpověděl Michail. „Proti zabíjení kohokoli. Ledaže neexistuje jiné východisko.“

„Smečka povstanců útočí na člověka. Co uděláš?“

„Zastavím je.“

„Je jich moc. Dokonce ani kvazi nedokážou ovládat velký dav. Smečka povstanců útočí na člověka a ty v ruce držíš samopal. Co uděláš?“

„To záleží na situaci.“ Michail se otočil a vstoupil do budovy stanice.

Následoval jsem ho.

Přece jen je to chodící mrtvola. Na to nesmím zapomínat.

Ve vstupní hale bylo chladno. Vedra dnes polevila, ale klimatizaci ještě nikdo nepřenastavil, a tak dál jela na plný výkon. Lidí uvnitř bylo málo. Dvě uplakané tetičky se zrovna svěřovaly mladému poručíkovi u přepážky, jaké křivdy se jim přihodily. Soudě podle toho, jak se poručík tvářil, nebyly tyto křivdy hrozné ani neslýchané, nýbrž spíš banální a nepodstatné. Irina ze Služby pro zbraně a bezpečnostní materiál zrovna vyplňovala jakési formuláře vyzáblému, inteligentně vyhlížejícímu pánovi. Nej-

spíš se jednalo o povolení k vlastnictví nějaké hodně velké a hodně strašlivé pušky.

„Máš tady svoji kancelář, že ano?“ zeptal se Michail.

„Samozřejmě...“ Chvilku jsem se rozhlížel. „Támhle.“

Dveře se zasekávaly, a tak jsem s nimi musel chvíli zápasit, než jsem je otevřel. Malé okénko pouštělo dovnitř jen trochu venkovního světla. Proto jsem cvakl vypínačem a u stropu se s nespokojeným hučením rozsvítily staré zářivky.

Posadil jsem se ke stolu, Michail si sedl naproti mně. Rázem to vypadalo, že je kancelář přeplněná. Kvazi přejel prstem po desce stolu, pak se na svůj prst podíval a potřásl hlavou.

„Jak je možné, že tě tady podplukovnice Dauletdinová ještě trpí?“ zeptal se.

„Jsem výkonný,“ řekl jsem. „A papírování se věnuju dvakrát měsíčně. No, nebo jednou. Ale zato nonstop celý den. Měl jsi v Petrohradu taky kancelář?“

„Něco na ten způsob,“ odpověděl Michail. „Jenže tam u nás... je všechno jinak.“

„Vypadá to, že si nějakým způsobem dokážete poradit bez spousty oficiálních struktur,“ řekl jsem. „Jak to sakra děláte?“

„Všichni známe svůj cíl a své místo.“

Klaply dveře a do kanceláře nakoukl Alexandr – postarší major z kriminálky.

„Maž k princezně, komisaři.“

„Stalo se něco?“ Rázem jsem byl ve střehu.

„Kdo se moc ptá...“ opáčil mlhavě. Nejspíš ani sám nic nevěděl. Zřejmě zrovna seděl u podplukovnice, když se jí zamanulo si mě k sobě zavolat, protože jinak nevím, proč by měl zrovna on dělat poslíčka.

„Jawohl,“ řekl jsem. Alexandr byl německého původu, i když se jeho předkové přestěhovali do Ruska ještě za časů Petra Velikého.

„A nachystej si vazelínu,“ poradil mi Alexandr a zavřel dveře.

Takže možná přece jen něco věděl.

„Proč je to princezna?“ zeptal se Michail.

„Protože je to naše Xena,“ vysvětlil jsem. „Princezna bojovnice.“

„Ale ona se přece nejmenuje Xenie!“

Rozhodil jsem rukama. Kdo dokáže předpovědět, jak a odkud se vynoří nějaká přezdívka? Nikdo.

„A na co vazelína?“

Podezřívavě jsem se na Michaila podíval.

„Ne, já prostě nechápu smysl toho výroku,“ uklidnil mě. „Tak zaprvé, tvoje nadřícená je žena, což mění celý význam na zcela opačný...“

„To, že je to žena, jí přece nezabrání, aby mě zužitkovala – ať už s vazelínou, anebo bez ní,“ řekl jsem s povzdechem a zvedl se.

„A zadruhé, včera i dneska jsi pracoval dobře, takže by proti tobě neměla mít žádné výhrady...“

„Michaile!“ zvolal jsem procítěně. „Ta proti mně nebude mít výhrady, leda až umřu. A to si ještě musím dát bacha, abych nepovstal.“

„Jdu s tebou,“ rozhodl se kvazi.

Nepřel jsem se s ním.

Když jsme vyšli z kanceláře, zamkl jsem za námi a pak jsme se společně vydali za princeznou. Ta při pohledu na kvazi viditelně zrozpačitěla.

„S vámi jsem teď mluvit nechtěla, Michaile Ivanoviči. Nechtěl byste si zatím jít... odpočinout?“

Postavení kvazi na naší stanici bylo nepochybně dosti neurčitěho rázu, a tak šéfka vlastně ani pořádně nevěděla, jak se k němu má chovat. Vypadalo to, že Dauletšinové zavolalo vedení. Čímž myslím to nejvyšší vedení. A tohle vedení jí nařídilo, aby z Michaila udělala mého parťáka a aby mu byla všemožně nápomocná.

Zajímavé!

„Děkuji, Amino Indrisovno,“ řekl Michail zdvořile. „Ale moc rád bych viděl, jak se tady u vás zachází s personálem.“

Na tohle Dauletšinová zjevně neměla co namítnout.

„Denisi, kdo včera prováděl osobní prohlídku zadržené Viktorie Tomilinové?“

Než jsem si v duchu přehrál včerejší večer a dospěl k ne-
utěšenému závěru, že jsme žádnou prohlídku zadržené ne-
provedli a že jsme ji výjezdové skupině předali v tom stavu,
v jakém jsme ji dopadli, ozval se kvazi:

„To já jsem ji prohlédl, Amino Indrisovno.“

„A co měla u sebe?“

„Nic,“ odpověděl Michail, aniž by hnul brvou. „Měla při-
léhavé šaty. A ženy jen zřídka nosí věci po kapsách. Od
toho mají kabelky.“

Podplukovnice se mimoděk podívala směrem ke skříni,
ve které se zřejmě nacházela její vlastní kabelka.

„V uších měla stříbrné náušnice ve tvaru lístečků. Na
krku řetízek s medailonem, také ve tvaru lístku – nejspíš to
musela být jedna sada. Na pravé ruce snubní prsten z bílé-
ho zlata s maličkým briliantem – měl maximálně desetinu
karátu, ale byl zaručeně pravý. Na levém zápěstí stříbrný
náramek s krystaly Swarovski. To je všechno.“

„Jste velmi všímavý,“ pochválila ho Dauletidinová. „Muži
si jen málokdy dobře pamatují šperky.“

Tvářila se dost rozpačitě – kvazi ji evidentně vyvedl
z míry.

„Co se stalo?“ zajímal se Michail.

„Utekla.“

„Cože? Jak?!“ zvolal jsem. Michail mlčel a čekal na po-
kračování.

„Když ji přivezli do vazební věznice a chystali se vyplño-
vat papíry, ukázalo se, že má sundaná želízka. Srazila stráž-
né k zemi a utekla.“

„Byla odemčená?“ zeptal se Michail.

Dauletidinová se zamračila. Zvedla ze stolu jakýsi papír
a přelétla ho pohledem.

„Ne... ano... Byla sundaná a ležela na podlaze auta. Ale
odemčená nebyla.“

„Kvazi dokážou vytáhnout ruce z jakýchkoli želízek,“
řekl Michail. „Stačí si jenom zlomit kosti. Bolí to a následná
regenerace si žádá čas, ale je to možné. Četli si policisté,
kteří ji eskortovali, instrukce pro přepravu zadržených
kvazi?“

„Nám se tady až tak často nestává, abychom museli zatýkat kvazi!“ zastala se podplukovnice svých podřízených. „Mnohem častěji přepravujeme povstance...“

„Kvazi nejsou andělé. I my pácháme zločiny,“ řekl Michail nevzrušeně. „U těch z nás, kteří měli v lidském životě sklony k páchání trestné činnosti, se tyto sklony projeví i v kvažiživotě. Proto je nezbytné pečlivě číst instrukce. Posílali jsme je vašemu ministerstvu vnitra...“

Podplukovnice si povzddechla.

„Zahrnu to do hlášení. Což, dobrá, takže to tedy není Denisova... tedy naše vina. Denisi, proč na svého parťáka tak upřeně zíráte?“

„Obdivuju jeho profesionalitu,“ řekl jsem. „Potřebujete pomoc s hledáním Viktorie?“

„Tomu se už věnuje spousta lidí!“ Dauletdinová mávla rukou. „Běžte. Pusťte se do psaní hlášení.“

„Radši vyrazím na obchůzku,“ řekl jsem. „Mám v okrsku čtyřicet tři babičky a dvacet osm dědečků, které je třeba kontrolovat co nejčastěji.“

„No tak běžte na obchůzku,“ souhlasila nečekaně Dauletdinová, z čehož jsem vyrozuměl, že jí z téhle situace musí opravdu jít hlava kolem. Aby mě nenutila do papírování, to bylo něco naprosto neslýchaného.

Když jsme opustili šéfčinu kancelář, vypadal Michail, že se chystá zamířit do té mé, ale uchopil jsem jej za ruku a zarazil ho.

„Dovolte, abych vás pozval na malou procházku, Michai-le. Venku je nádherně a čerstvý vzduch prospívá zdraví!“

Za okny zaburácel hrom. „Jak si přejete, Denisi,“ souhlasil kvazi. „Chtěl jste se mě na něco zeptat?“

„Ano-ano-ano,“ zamumlal jsem a přidal do kroku, čímž jsem Michaila přiměl, aby rovněž zrychlil. „Pověz mi, můj milý parťáku... Kde ses naučil takhle lhát?“

„Ale já nelhal.“

„Ho-ho-ho!“ zvolal jsem hlasem opilého Santa Clause. „To určitě!“ Dveře stanice za námi zaklaply a já už o něco tišeji pokračoval: „Ty jsi přece Viktorii neprohledal. A já jsem ji taky neprohledal. To znamená, že jsi lhal.“

„Prohlédnout jsi ji měl ty,“ odpověděl Michail. „A moje vina spočívá v tom, že jsem nedohlédl na to, abys to udělal.“

„Každopádně, lhal jsi! A kvazi nelžou!“

„Kdo ti tohle napovídal? Nějaký kvazi?“

Zastavil jsem se a upřeně se na parťáka zadíval.

Michail si povzdechl. Už jsem tak nějak pochopil, že je to jeho propracovaná metoda nonverbální komunikace.

„Dobře, kvazi nelžou. Ale ani já jsem nelhal. Řekl jsem jen to, co naše princezna chtěla slyšet...“

„Neříkej jí tak! Tvoje princezna to není...“

„No dobře, tak jsem tedy řekl podplukovnici, že jsem Viktorii prohlédl. A já jsem si ji skutečně prohlédl, a to velmi pozorně. Jenomže prohlédnout neznamenaá prohledat.“

„Jsi lhář! Jsi formalista a slovíčkář!“ zvolal jsem obdivně. „Nefalšovaný policajt ze staré školy!“

A vtom se Michail zcela nečekaně usmál.

Nejspíš to byl stejně umělý a strojený úsměv jako ty jeho povzdechy. Ale úsměv to byl.

„A z pořádně staré! Narodil jsem se za Stalina, za Chruščova jsem chodil do školy, za Brežněva jsem sloužil a za Putina šel do důchodu. A jsem si naprosto jistý, že my dva za to, co se stalo, nemůžeme. Viktorie u sebe neměla žádný šperhák – prostě si zlomila ruce a nohy a z těch železek si je vytáhla. Čili pokud za to vůbec někdo může, tak jsem to já. Měl jsem ty chlapy, co ji odváželi, varovat.“

„Ale proč by měla utíkat?“ zeptal jsem se. „Vždyť podle vaší logiky je všechno jasné – kdo spáchal zločin, musí za něj přijmout trest. Mám pravdu?“

„Pokud se jedná o zločin z vášně, pak ano,“ souhlasil kvazi.

„To znamená, že v tom žádná vášně nebyla.“

„Nebo možná šlo o jiný druh vášně. Anebo bylo kromě vášně ve hře ještě něco dalšího. Pojedeme kontrolovat stařečky?“

„Ne. Ještě jednou navštívíme místo činu.“

Michail se podíval na hodinky – staromódní, pozlacené, ručičkové.

„Musím se odhlásit z hotelu a přestěhovat se.“

„No tak běž, já to zvládnou sám.“

Michail zavrtěl hlavou. „Ne, to by nebylo správné. Naložím svoje věci i syna. Ať se projede s námi.“

„To taky není správné.“

„No, my teď ani nemáme moc na vybranou... Zkusím sednout za volant. Musím si začít zvykat na zdejší provoz.“

„No, jen do toho,“ řekl jsem. „Ale pamatuj, že tohle není kolo.“

* * *

Podíval jsem se na Olgu a potřásl hlavou.

„Tomu nevěřím! Řídíš auto. Plaveš jako ryba. Dovedeš střílet. Dokonce i na kytaru hraješ líp než já!“

„Ale na kole jezdit neumím,“ řekla moje žena.

Vždycky je šance, že se o blízkém člověku dozvíte něco nečekaného. A to dokonce i po dvou letech společného soužití.

Stáli jsme uprostřed obchodu se sportovními potřebami. Nikdo ho nevydrancoval, a tak tady vládl naprostý pořádek. Skoro to vypadalo, jako by si prodavači i zákazníci prostě jen někam na minutku odběhli. Uprostřed sálu stála dvě plně sestavená horská kola, která chtě nechtě přitahovala můj pohled.

„Na kolech se dá jezdit po polních cestách,“ řekl jsem. „Ještě večer bychom se dostali do Moskvy.“

„Vůbec nevíme, co se teď děje v Moskvě,“ odpověděla Olga unaveně. „A já na kole stejně nikdy nejezdila. V dětství jsem z jednoho bicyklu spadla a napíchla se na kus železa... Vzpomínáš, jak ses ptal, odkud mám tu jizvu na rameni? Od té doby jsem už na žádném kole neseseděla.“

„Naučím tě to,“ řekl jsem.

„To jakože pojedeme na kole s nemluvnětem?“ Olga se rozesmála a já pochopil, že debata skončila. „Ne, ne a ještě jednou ne. Radši to zkusme autem po silnici. A místa, kde je ucpaná, objedeme po krajnici.“

„Jasně, a v tu ránu se k nám nahnou...“ řekl jsem, ale pak jsem rozhodil rukama: „Dobrá. Zkusíme to. Ale to kolo...“

„O tom se nemá smysl vůbec bavit. Ať si na něm jezdí mrtváci,“ odsekla Olga. „Vezmi baseballovou pálku... a třeba tady budou nějaké nože...“

Syn ve spánku zafňukal.

„Jsem já to ale husa, že jsem ho přestala kojít,“ řekla Olga a začala našeho syna ukolébávat. „Takhle bychom pro něj měli jídlo pořád po ruce – čisté a ohřáté...“

„O tom se taky nemá smysl bavit,“ povzdechl jsem si. „Kouknu se, jestli tady nemají turistický vaříč. Ohřejeme vodu, smícháme s práškem...“

Olga přikývla. Celou dobu se skrz skleněné dveře dívala ven. Ulice byla prázdná. Alespoň zatím. Bohužel jsme už ale věděli, že oživlé mrtvolky dokážou vycítit přítomnost živých bytostí.

„Sbalím všechno, co by se mohlo hodit,“ řekl jsem.

* * *

Věcí k přestěhování nebylo moc. Jen velký kufr a kabelá s notebookem, patřící Michailovi, a malý kufrík jeho syna. Naložili svá zavazadla dozadu do auta. Chtěl jsem chlapci pomoci, ale ten jen zavrtěl hlavou, namáhavě zvedl svůj kufrík a zastrčil ho do vozu.

„Včera jsme se ani nestihli pořádně seznámit,“ řekl jsem. „Jsem Denis.“

„To už vím od táty,“ odpověděl čilý klučina. „A já se jmenuju Nal.“

„Nal? To je nějaké indické jméno?“ zajímal jsem se.

„Ale ne, ona je to jenom taková přezdívka... Můj táta je kva-zi a mámu nemám. Tak copak můžu mít obyčejné jméno?“

Nenapadlo mě, co na tohle odpovědět. Sedl jsem si na sedadlo spolujezdce, Michail za volant a klučina se zvláštním jménem Nal se uvelebil vzadu za námi. Chvilku se tam hemžil a pak se najednou zeptal:

„Máte tady společné školy?“

„Společné? No... ano. Máme. Samozřejmě.“

„Nale,“ řekl Michail tlumeně. „Tři pravidla.“

„Nikam neutíkám, všechno pozorně sleduju a otázky kladu až pak,“ opáčil Nal s hlučným povzdechem a mně došlo, kde se vzal Michailův zvyk napodobovat emoce.

Rozjeli jsme se zpátky ke stanici a Poslední uličce. Michail řídil beze spěchu a velice opatrně, ale z nějakého

důvodu se ani jednou nepříhodilo, abychom stáli na červenu.

„Budeme vycházet z toho, že Viktorie má nějakou vášeň, o které nic nevíme,“ pronesl po chvíli. „A když říkám vášeň, myslím tím cíl. Součástí tohoto cíle bylo povznesení jejího manžela...“

„Naplánovat mohla jedině to, že povstane,“ poznamenal jsem. „Ale jak rychle se povznese, to už je otázka. Po Zemi dodnes chodí šest miliard povstanců, ovšem povznesených je jen asi sto milionů.“

„Sto čtyři miliony šest set tisíc,“ upřesnil Michail. „Ale co kdybychom přece jen vycházeli z toho, že chtěla mít po svém boku kvazi, ne povstance.“

„To zní logicky,“ souhlasil jsem.

„Tahle její vášeň, o které nic nevíme, není přímo spojená s osobou Viktora,“ pokračoval Michail. „Jinak by se po jeho smrti pokorně smířila se svým zadržením a potrestáním. Viktor ale nezvratně zemřel, zatímco vášeň zůstala.“

„Jiný muž?“ hádal jsem.

„Raději budeme říkat cíl, protože jinak do toho pěkně zabředneme,“ prohlásil Michail. „A ne, tohle si nemyslím.“

„Hodně, ale opravdu hodně by nám prospělo, kdybychom to, co víš ty, věděli oba,“ poznamenal jsem s nevinným výrazem.

„A co konkrétně?“

„Proč jsi dorazil na místo činu?“

„Měl jsem informace...“

„To už jsem slyšel. Komu hrozilo nebezpečí – člověku, nebo kvazi? Proč byla situace natolik vážná, že do Moskvy vyslali tebe, člově...“

Zarazil jsem se. Klučina se vzadu zahihňal.

„Nale!“ řekl Michail přísně.

Mlčky jsem trpěl.

„Poslouchám tě, Denisi.“

„Proč do Moskvy vyslali tebe, kvazi z blízkého okolí Zmocněnce? Muselo se přihodit něco doopravdy vážného, aby Zmocněnec vyslal samotného velitele své tajné policie.“

Nyní to byl Michail, kdo zmlkl.